

[Albertsen.]

fra dansk side, men der er også tale om, at vi får beløb tilbage, selv om det store nettooverskud faktisk kommer igennem landbrugsfonden og i øjeblikket andrager noget med 2,3 mia kr., og dette beløb skal ses i lyset af udgiften, som er mere end en milliard mindre.

Vi har just i går fået oplyst, at det danske landbrug har haft en betydelig merindtægt i det forløbne regnskabsår, en indtægtsfremgang på 35 pct. Jeg tror, der er en nøje sammenhæng mellem dette tal og dette, at Danmark er med i De europæiske Fællesskaber. Tallet ville ellers være ganske anderledes.

Jeg ville gerne i tilslutning til det spørgsmål, som kollega Maigaard har stillet ministeren, om, hvilke arbejdsløshedsvirkninger der har været som følge af de monetære udligningsbeløb, spørge ministeren, om ministeren eventuelt kan skaffe materiale, der kan bevise, hvor mange mennesker der er kommet i arbejde som følge af vort medlemskab af EF. Forholdet er jo det, at den valutaintægt, der er tale om, har betydet en styrkelse af visse produktioner her i landet og af dansk landbrug, og det er klart, at der er tale om positive tal i så henseende. Så kan vi jo kigge på de to tal og sammenligne.

Hvorvidt dansk politik skal gå på at styrke EFs økonomi og muligheder, kan der være forskellige meninger om. Men indtil nu må ingen være i tvivl om, at de økonomiske fordele, som vi ved dansk medlemskab fik stillet i udsigt, er indfriet. Der er andre områder – det skal blankt og klart erkendes – hvor vi kan føle et svigt, men dette skal vi jo ikke diskutere i dag, hvor det alene drejer sig om at tage stilling til problemerne omkring budgettet.

Jeg kan på socialdemokratiets vegne udtale tilfredshed med den holdning, som regeringen har udvist, hvad kontrol med EFs udgifter angår.

Kofoed (V):

Denne forespørgselsdebat skal ikke være uvelkommen. Jeg finder det rimeligt, at der bliver anledning til deldebatter om væsentlige politiske problemer i relation til Fællesskaberne. Efter min mening klares det nemlig ikke på den facon, man ellers har haft i dette folketing, at man 1 eller 2 gange om året har noget, der hedder en markedsdebat, en reminiscens fra tiden før vi kom i Fællesskabet. Derfor hilser jeg for så vidt SFs initiativ velkommen, og

at man dog tager et delspørgsmål om Fællesskabet op til debat i folketinget, for man kan i hvert fald forstå, at interessen for og viden om Fællesskabsproblemer ikke just er vokset, siden vi kom i Fællesskabet, i hvert fald slet ikke i det høje ting.

Det vidner f. eks. også interessen fra pressens side om. Det er egentlig kolossalt, at man dog har kunnet mobilisere én journalist til at overvære denne debat, som trods alt har en vis betydning for det danske samfund. Når man tager i betragtning, hvad man ellers diskuterer i dette folketing, og hvilken interesse det medfører, så synes jeg, at man må være tilfreds med, at dog én af den danske presses repræsentanter har lyst til at følge denne så alvorlige ting, der er på dagsordenen her.

Når debatten vedrørende budgettet rejses af SF, så kan man jo have visse spekulationer. Hvorfor rejser man den? Jeg vil gerne være positiv, og jeg er helt overbevist om, at når SF rejser denne debat om Fællesskabsproblemer, så er det, fordi man dermed forlader den negative linje over for Fællesskabet og går ind for en positiv medvirken til at løse Fællesskabets problemer. Man må hilse velkommen, at SF dermed har tonet flag og er blevet et ansvarligt EF-parti.

I denne debat er det jo budgettet, det drejer sig om, og det er klart, at det er vanskeligt at komme hele dette spektrum igennem på så kort tid. Må jeg for øvrigt sige, at jeg synes også, det er interessant at lægge mærke til, at når vi nu har en EF-budgetdebat, så siger man 5 minutter til hver af talerne. I den efterfølgende debat om karaktergivning i folkeskolen har jeg forstået at man har 15 minutter. Det siger lidt om proportionssansen i dansk politik.

Budgettets problemer er jo dér ligesom andre steder, at man skal forhindre, at det stiger for voldsomt. Dér er jeg ikke enig med kollega Maigaard i, at budgetstigningen har været så voldsomt kraftig i fællesmarkedet. Hvis man nu havde udvist samme interesse for besparelser herhjemme, som man åbenbart giver udtryk for at man gør i EF-Parlamentet, så vil man konstatere, at den danske finanslov på det sidste, siden 1972-73, dog har haft en stigning på 50 pct., mens stigningen ikke har været nær så kraftig på EF-budgettet. Denne sammenligning halter selvfølgelig, fordi opgaverne er forskellige for EF-budgettet og finansloven.

Hvad er så EF-budgettets formidable stør-